

„Odpustite mi vi, oče, ako sem vas žalil! Ljubil sem vas vedno kot lastnega očeta! Vi mi odpustite! Ne imejte žale misli o meni!“

Ivan se sklone še bolj, poljubi starčkovo roko in jo moči s svojimi solzami.

Starec zaihti. Prsi so se mu vzdigovale. Obupni glasovi so se trgali iz prsij, vroče solze so se mu vlivale iz očij. S poslednjo

Le-ta je stala kraj postelje z žarečimi očmi in je ostro opazovala možev obraz, da bi videla, kaj se godi v njegovem srcu, v njegovi duši. Zdelo se je, kakor bi bolnik v zadnjem hipu skušal razdreti njene načrte. Zato je stala na straži, da bi prestregla roko, ki je hotela prekrižati njene račune.

Dr. Frančišek Lampe pri svojih gojencih.

silo potegne mladeniča k sebi, da se z glavo dotakne njegove glave, da ga poljubi v slovo. A na to, kakor bi hotel odvaliti breme, ki ga je tiščalo, zakriči, da je obupno odmevalo po hiši:

„Da, ti si me ljubil, a jaz, jaz sem te izdal! Odpusti!“

Mladenič se zgane prestrašen in se ozre v Marušo.

Bolnik je ni hotel pogledati, da bi mu ne upadel pogum.

Ko se dovolj zjoka in umiri, upre oči ljubeznivo v Ivana in nadaljuje iskreno:

„Ivan, odpusti mi. Testament . . .“

Sedaj se Maruši zasveti.

„Hahaha! Testament! Testament!“

Zakrohota se zlobno in odrine mladeniča od postelje in stopi med Ivana in moža.